

Avenija.

Dokument jednog
vremena i međuprostora.

-teaser-

NATALIE PRASS Bird Of Prey BOB DYLAN Spooner Or Later (One Of Us Must Know) (Take 23
Complete) SHARON VAN ETTEN Afraid Of Nothing MERCURY REV Goddess On A Highway
MIDLAKE Van Occupant POND Holding Out For You THE FLAMING LIPS Feeling Yourself
Disintegrate BEACH HOUSE Space Song BEACH HOUSE Majorette BEACH HOUSE The
Traveller Home MOSKVA Za Alberta PORTISHEAD Plastic Quasarr Pržaj mi PJ HARVEY A Place
Called FOXES White Winter Hymnal LORD HURON I Will Be Back One Day BON IVER Halo-
cene REAL ESTATE Horizon CAMERA OBSCURA I Heard My
HAWLEY (So Tough* Version) LALI PUNA 40 Days The Ov
Leave Them All Behind SLOWDIVE Souvlaki Space Station
BRUCE SPRINGSTEEN The Time That Never Was GASL
BUDDY MOOSE My People LAURA VEIRS Sun Song FES
Leaves Of Autumn TRACY THORNE By Piccadilly Station I Sa
World Towers THE VERVE Rather Be THE APARTMENTS Los
BUCKLEY Everybody Here Wants You BILL FAY Never Ending Ha
Funny (Postcard 7" Version) BLUE NILE Talking Heads) Zimbra 7
Laughing (John Peel BBC Session '80) TALKING HEADS) Zimbra 7
(Live) NESTALNE PREKVENČIE Play Something Non-Binary B
Blind GRANDDADDY Miner At The Dia-A-View

skarlet_p

Ovo je jednostavna priča o sedam osoba, uhvaćenih u presjeku na Aveniji, u sasvim određenom vremenu i prostoru. Pretpostavljam da će čitatelju biti odmah jasno da ovim pjesmama ipak dominiraju međuprostori. U svakom slučaju, supstrat ovog narativa su oni – *commuteri* – i situacije u kojima ih ovi stihovi nalaze.

Julien i Gemma od završetka fakulteta uređuju i vode, kako se to već kaže, poslijepodnevno-večernji program na gradskom radiju. Oni izbliza i vrlo *up-to-date* prate, promišljaju i prenose elemente pop-kulture u svakodnevnicu grada. Vrlo su blizu nekomercijalnosti, no imaju čvrstu podršku glavnog urednika u čiju se programsku viziju (barem zasad) uklapa takav, pomalo *indie* pristup.

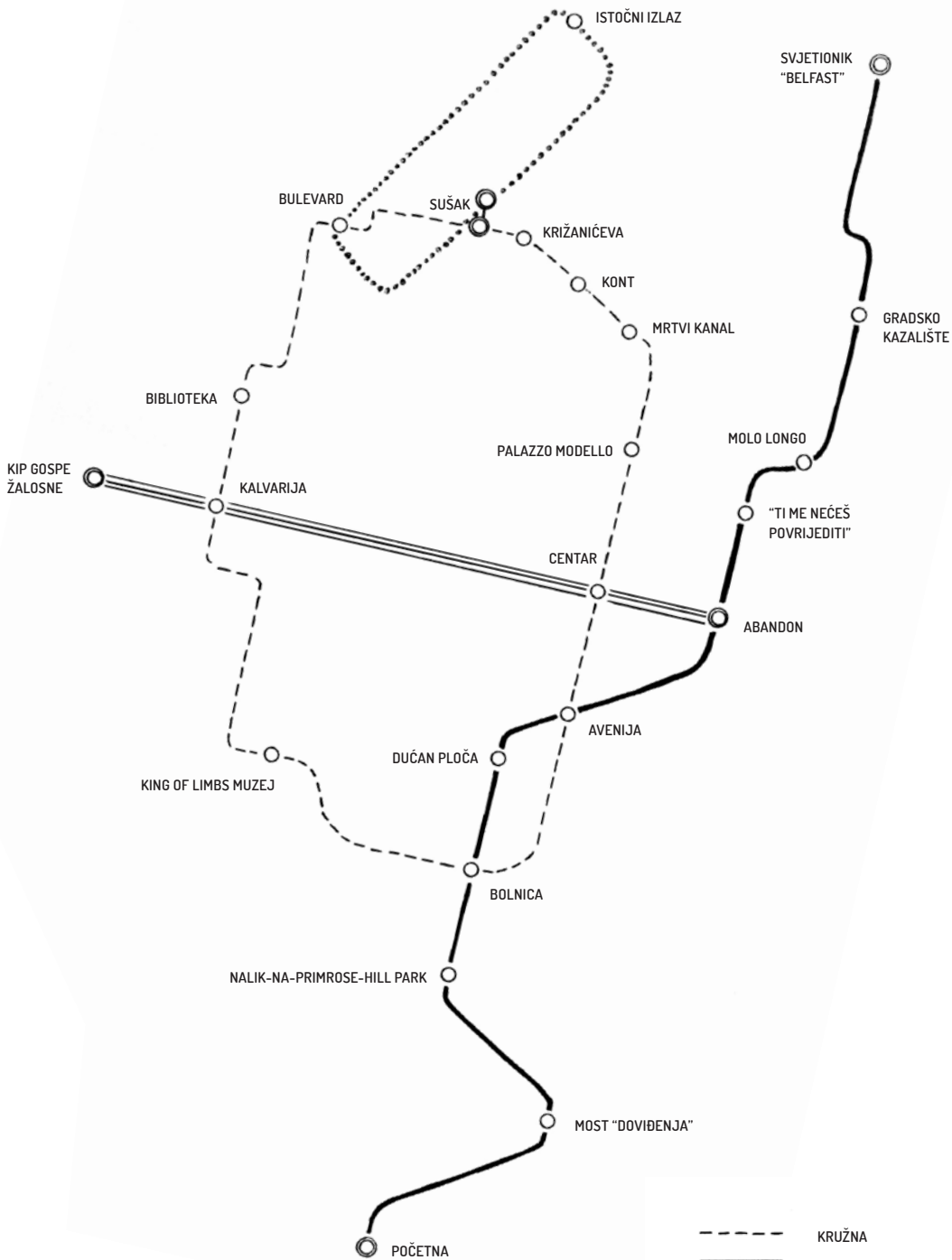
Jonas i Edith su bračni par, u trenutku u kojem ih zahvaćaju ovi stihovi imaju troje djece, on je vrhunski stručnjak na području društvene teorije s najvišim referencama, ona je doktorica pravnih znanosti.

Oba para pokošena su galopirajućom gospodarskom krizom koja se uvlači u njihove živote i prodire, poput rastuće vode, u sva područja grada. Povrh toga, u vrijeme kad se diferencijacija u pogledu na svijet i fenomene u njemu svodi na crno-bijelu i eventualno jednu temeljnu boju, događa se da vrhunski stručnjaci, a pogotovo na devalvirajućem području kulture i društvenih znanosti, postanu jednostavno “prekvalificirani”. Možda ova temeljna boja u kratkim vremenskim razmacima metamorfira. U očima naših likova ona se pokazuje kao *skarlet* boja. Čitava dramatika, možda i više od okolnosti gospodarske krize, dodatno je podcrtana činjenicom da se oni nalaze u ionako redefiniirajućem životnom razdoblju – tridesete godine – u kojem se bore oko davanja odgovora na pitanja koja nadilaze ekonomsku razinu: kako integrirati činjenice smrtnosti, ljubavi, odgovornosti za drugu osobu. Svjesni su (između ostalog i iz vlastitog iskustva) da na ovim područjima nema laganja, ukoliko ne nalaziš veritativne odgovore, stvari se vraćaju sigurno kao bumerang u potiljak.

U vremenu kad ih život odvodi na dublju razinu – gdje se stvarni metro njihovog grada, na karti nepostojećeg metroa našeg grada, stapa s alegorijskim metroom njihovih nutarnjih gradova – pitaju se što preostaje kada prostor postane uglavnom zapreka.

Potom, tu je Jan, osoba koja vodi jedan od najboljih arhitektonskih studija u gradu, te pjeva u lokalnom alt.country bendu Nestalne frekvencije (u kojem Jonas svira klavijature). Nakon dugo godina lomljenja u sebi on stječe sigurnost koju je čekao, te uskoro napušta grad i odlazi, kako nam to pojašnjava jedna od pjesama, "u posvećeni život / ne ulazim u detalje". Njegova odluka nije puka nuspojava stanja u društvu, niti eskapizam u radikalnu promjenu potaknut privatnim potresima, već temeljno nasljedovanje nutarnjeg glasa. Ona svakako ostavlja duboki trag na život Juliena, Gemme, Jonasa i Edith, njegovih prijatelja. Element egzistencijalne vjere ovih likova u Boga judeokršćanske objave postaje nešto sve više prisutno i prožimajuće u njihovim životima. Bilo da se nalazi na samom početku, ili u nekom dubljem međuprostoru - svaki od njih u nekom je od stadija produbljiivanja svoje vjere, te se na svoj način bori tražiti "Tvoju ruku u masi".

Naposlijetku, tu je i pomalo misteriozan lik koji se potpisuje kao dos_toyevsky u svojim glazbenim recenzijama, koje piše za Kazalište lutaka - gradski portal o kulturi koji izlazi kvartalno kao ekskluzivno tiskano izdanje. On se nalazi sasvim izvan kružoka spomenute petorke. Radi kao bibliotekar. U svojim tekstovima promišlja umjetnost i načine nadogradnje formata njezine prisutnosti u ovom vremenu, te sve više bilježi vlastito rastuće nezadovoljstvo njezinim aktualnim izričajima koji su, po njegovom mišljenju, repetitivni, samoreferencijalni i - jednostavno - nekreativni. Ovo mišljenje dijeli ne_mirovsky, još jedan (i zadnji) pseudonim impresuma Kazališta lutaka. Poput dos_toyevskog, i ona, dok piše, radi druge dnevne poslove (trenutno je konobarica u jednom malom nekonvencionalnom gradskom restoranu). Ili, bolje rečeno, kad ne radi, piše. Iako pišu za isti magazin, sve što znaju jedno o drugome proizlazi isključivo iz njihovih tekstova. Sasvim dovoljno za uvod. I previše. Vrijedi ponoviti samo to da je ova priča uhvaćena jednostavno u presjeku, kao Dokument jednog vremena i međuprostora.

studija #1. **izranjanje. predstavljamo commutere.**

I.

JONAS

carstva obično dugo i predvidljivo zalaze
naše carstvo nestalo je u sekundama, čini mi se
strukture svijeta koji smo poznavali
ostale su naizgled iste
ptice su cvrkutale u skrletno jutro
vlakovi su se i dalje mimoilazili pri velikoj brzini
lica na prozorima vagona susretala su se
kao pokretne fotografije na svijesti
kao i svakog dana
commuteri su išli na posao
obraza naslonjenih na dlan gledali sneno
slova koja bi ostajala lebdjeti u zraku
kestene koji bi se zaustavljali u padu
iz njihovog kuta gledanja
pri velikoj brzini
kroz prozorsko staklo
gotovo svi sa slušalicama u ušima zamišljeno
radio je svirao u pozadini
"jutro postaje eklektično" ujutro za put na posao
"sonične dihonomije" poslijepodne za povratak kući
sasvim običan rujan, rekao bih
a ipak prilično sam siguran
da su boje grada, edith
bile zatirile na nekoliko sekundi
vidio sam aveniju u stakličasto-plavoj boji, kažem ti
kao svijet u reflektirajućim staklima jutros
na trenutak

a još jučer su lokve kiše bile posve poplavile aveniju
bila mi je sumnjiva deset minuta preuranjena gemmina odjava
sinoć iz programa
vode u lokvama narasle su i
cijelu noć zapljuskivale lukobrane s nutarnje strane
idealnog grada iz naših misli, potopile tračnice
pomalo apokaliptično dovele metro do kratkog spoja
pretvorile podzemne garaže u rezervoare
i oprale osmoznom vodom nebudere
samo da bismo ih osušili svojim prvim dahom
obrisali memoarima
naših identiteta nakon buđenja
grad nikad nije bio tako suh kao jutros
ogoljenih temelja
i stabala. lišće
krade pažnju
i nadvladava nam korake

činilo se kao novi početak
jučer bujica
a jutros ovaj titraj
i obrisi osušenih lokvi na aveniji
imam snažan osjećaj, edith ~~izronimo~~
da smo prošli neku točku
nakon koje nije moguće vratiti se na tvorničke postavke
iako nismo svakodnevni roboti
imam snažan osjećaj da ćemo nadolazeće razdoblje
mi
nazivati "post-imperij međuprostora"
jer carstvo naših dosadašnjih međuprostora, edith ~~izronimo~~
nestalo je u sekundama
i nepovratno

EDITH

vratimo se na površinu, jonas ~~izronimo~~
na površinu problema
oni su plošni i imaju svoje granice
svoje bridove i svaki od njih
vrlo konkretan je i uhvatljiv
na primjer, pokušajmo:
ti si nezaposleni
doktor društvenih znanosti i tvoji znanstveni članci
guraju znanost naprijed i doprinose, znam,
ne sumnjam u to i mislim da je to vrijedno,
svejedno to ne umanjuje ovu olovnu težinu
s kojom se budim na vratu
jer mjesecima živimo samo zahvaljujući činjenici
da ja imam posao
~~izronimo~~
koji je trebao biti privremen u izvornoj ideji
ako tvoje suze mirišu na biblioteke, jonas,
moje mirišu na citrus
poput nove informatičke opreme kad se raspakira
poput zraka u dodiru s nekim autentično ljudskim
međuprostorom koji se otvara
a posljednjih mjeseci naš stan miriše samo na biblioteke
na ulaznim vratima doticaja
između tebe i mene aktivira se alarm u oba smjera
nešto smo otprije uzeli s police i očito zaboravili vratiti

znaš, postoji jedna druga stvar koja mi odzvanja u glavi
već neko vrijeme i u mnogim glavama
ljudi koje poznajemo zvone alarmi
(svih onih na koje misliš kad u svojim radovima pišeš
u prvom licu množine)
vidio si svijet u stakličasto plavoj boji, kažeš

želim ti reći, jonas, da ja međutim vidim
kako titrimo i mijenjamo se kao osobe
(nemoj me tako gledati)
jer kad se osvrnemo postaje nam jasno
da smo sklznuli izronimo za nijansu
niz tridesete, a opet prilično daleko
i izvan kontrole
uzalud grimasa nevjerice, jonas,
znam te i znam da i ti znaš
i razmišljaš o ovome, zato pitam te
zašto

baš svi tvoji članci govore o drugoj polovici devedesetih
i prvoj polovici nultih
kao da se ništa osim reciklaže u društvenoj teoriji
vrijedno nije dogodilo u posljednjih deset godina?
zašto

ti ne zvuče zastarjelo pjesme iz 2001.
nego, priznaj, zvuče ti svježije nego bilo koja
julienova preporuka s radija danas poslijepodne?
i zašto

povezuješ mirise s
bibliotekama, kišom, mokrim cestama
i drugim mojim i tvojim međuprostorima prošlosti?

dolazi trenutak kad ćemo vidjeti aveniju kakva stvarno jest
onaj trenutak, jonas, možda nisi primijetio kada
pored nas prošao je
više nema mnogo toga na njoj što nas nadahnjuje
nesvjesno prokrijumčarili smo ponegdje
sanjarenje otvorenih očiju u srednje godine
ono možda koegzistira uz odgovorno poimanje

svijeta i zasad održivo je
ali možda je vrijeme da iznova promislimo sve
i pospremimo poslove koje doista volimo u kuteve
naših identiteta i u zaboravljene pretince
prtljage za godišnje odmore
kad djecu stavimo na spavanje
jer jednostavno nemam u sebi kreativne snage
nema ništa poetično u mojih osam sati u državnoj upravi
jonas, jamčim ti, jedina poezija koju vidim u mojim danima
su ova tri anđela koja smo uspavljivali
proteklih nešto više od sat vremena
a i ta poezija ponekad me ostavlja bez osjećaja
ja hodam iznad osjećaja, jonas, već tjednima
a mi starimo
već trideset-i-nešto-malo godina
i ne prestajemo
stariti ako prešutno odlučimo
o tome ne pričati

JONAS

zar doista misliš da meni stvarni svijet uglavnom ne ide
i da samo ideje lice su svijeta koje dodirujem
prije sedam mjeseci na listi znanstvenih novaka
srušilo se ispod crte moje ime
ne znam što bih trebao napraviti, edith,
razvozim i šećem klince
provodim vrijeme s njima, kuham
i objavljujem članke kao sumanut, kao da zafrkavam se
u uglednim časopisima skupljam ih u prvu knjigu
motrim svaki mogući prostor za promjenu
i čekam svoju priliku, ponekad ukradem
pokoju probu ili iznenadni koncert na terasi radija
s Nestalnim frekvencijama

previše sam uložio truda, to znaš
u svoje obrazovanje da bih odmah prihvatio posao
u biblioteci na fakultetu koji mi je otvoren oduvijek
i zato mirišu tako ponekad moje suze
jer nas taj scenarij još uvijek čeka nakon nove godine
rekli smo, ako se stvari ne promijene
mislili smo da mi nosimo promjene
da mi otjelovljujemo promjene
razvozim i šećem klince
objavljujem znanstvene članke
i povremeno sviram u janovom bendu
Nestalne frekvencije

zvuči kao patnje i plač privilegiranih, dobro te čujem
ti si doktorica, kad već ronimo ~~izronimo~~
pravnih znanosti
i bilježiš pritužbe u prvom stupnju na trećem katu u državnoj upravi
povodom propusta u relacijskoj edukaciji
činovnika. ponekad se pitam
da li i gdje nismo bili dovoljno riskirali
ako mi želiš reći da postoje samo dvije vrste ljudi
oni koji još nisu
i oni koji su već udarili glavom o zid
moram ti reći da su tvoji horizonti nestvarno sivi i blindirani
i da ti je netko putem zatvorio nebo
a nisu oblaci

hladno mi je u ovim međuprostorima, edith,
tvog trenutnog pogleda na svijet
osjećaji nisu najvažniji
ali gubimo putem nešto više od poezije
ako izgubimo ritam kiše koja rominja
smislom topla kao milost
ne zaboravi da još uvijek imamo život

i da ga svjesno gubimo svakodnevno
za anđele
dok imamo to imamo sve

II.

JAN

previše vremena provodim na površini neželjeno
oklijevam na vratima međuprostora već predugo
jer stvar je prilično jasna i neće postati jasnijom
u početku sam bio zabrinut i nisam uopće zapazio
kako ova ljubav prerasla je u nešto što još nisam susreo
zaostajao sam dva koraka iza kada osjećaji
prestali su biti prostor na koji se može osloniti
glavu
a ja sam zaronio
nisam znao ~~izronimo~~ nisam znao
ova ljubav
mijenja lica kao dizalica boje na Molo longu noću neprimjetno

u sudaru s njom ja sam uvijek u krivu
uvijek u krivu
~~izronimo~~

čini mi se kao da sam ostao na mjestu nekoliko godina previše
a opet potrebno
stvar je prilično jasna i neće postati jasnijom
ova priča
ne zanimaju me surogati niti analogije za nju kojima obiluje
ovo vrijeme, da se razumijemo
mnogi govore sa mnom o poslu, o glazbi, o neočekivanoj boji čarapa
o prostoru, o stvarima koje volimo
i o čemu se slažemo da je prihvatljivo

ok, ali
o smislu stvari, međuprostorima
i hrvanju sa smrtnošću nikad ne govorimo
dok ne postane očito i nešto
što je jednostavno tu
lako je plutati na trbuhu
s licem ispod površine
izronimo

postoji cijela umjetnost izranjanja iz plićaka
u mojim godinama (trideset i dvije)
površinska napetost je gotovo magnetska
prsti su mi zalijepljeni za prozor vlaka morat ću ostati bez otisaka
"arhitektonski studio na aveniji
i mikrofon u Nestalnim frekvencijama
zamijenio za tišinu međuprostora negdje
između njega, nas i Boga"
pisat će grafitnom olovkom
na sjedištu gdje sam nekad u metrou sjedio ja
nastat će tišina
moje posjetnice ionako su izrađene od biorazgradivog materijala
što se mene tiče stvar je jasna
i neće postati jasnijom

III.

GEMMA

potrebno je
ponekad
da ti mene vratiš u stvarnost
kucaš mi treći put malo snažnije na staklo
kabine u studiju
otvaraš usta brzo, ne čujem ništa

zaboravljam da imam slušalice cijelo poslijepodne
na utrnulim ušima više odsutno
nego sada i ovdje

ok, signal je sada malo bolji, govori na mikrofoni
ne prolazi mi se kroz izolacije, čujem te sasvim dobro
ovdje u kabini. ako hoćeš, upali gramofon
urezati ću tu toliko važnu izjavu na vinil
skupa s novom glazbenom podlogom
i gurnuti ti je ispod vrata po običaju
s bijelim omotom i minutažom

JULIEN

(prekidač pored mikrofona: ON/OFF)
imamo još nekoliko dana da
~~izronimo~~
otkupimo naš udio u dobiti radiostanice
nude nam alternativno posao noćnih čuvara programa
a poslijepodnevna smjena u ovom obliku
ukida se od sljedeće jeseni
i već postoji shema nove emisije s terena
nešto kao zamjenski vodič
poslije posla kroz aveniju
za one koji neće htjeti izaći iz kuće
a opet žele biti na njoj u stvarnom vremenu
i imati neku podlogu koja curi uživo
u pozadini
uglavnom, san je prilično dugo trajao i očekivali smo buđenje
otkad su promijenili glavnog urednika
zbog prevelikog odmaka sadržaja od konkurencije
i prosjeka
sasvim dovoljno da se osjećamo malenima
ispred sustava

gledam aveniju, gemma, i pitam se
hoće li primijetiti da nas nema
i da se bilo što promijenilo

mogli bismo prodati cigle iz našeg zida zvuka
koncesionirati minute etera
i zavaravati se da smo zadnja linija
obrane. i da kosa grada ostat će masna bez tvojih mat podloga
i tjeme se pokazati ubrzo bez mojih radiodrama
a istina je da smo na raskrižju
i da gledamo nezaposlenost u žute joj oči
zatvaraju se zidovi, gemma ~~izronimo~~
ostajemo ponovno sami s našim međuprostorima
kao i uvijek
samo što sada ova istina postaje puno stvarnija
otpadaju svi nesvjesni prividi koje smo nakupili putem
otpadaju sada. suhe sve su lokve
fotografije u boji su sve, izvan fokusa
i mutne

GEMMA

ne moraš dozivati pitanje o smislu previše
pitanje je s nama ovdje i sada
i ostat će tu i kad mi odemo
čuvaj se misli, pitaj svaku čija je i odakle dolazi
~~izronimo~~
otkud ova nelagoda dok hodamo kroz naš grad
sada bez zaštitnih mreža? otkad se ti budiš
svaki dan u petnaest do pet bez alarma?
šutke se vozimo u metrou i hvata me groza
jer očaj i strah već su u ovom studiju
u staklu koje nas odvaja
i u porama naših međuprostora

pišeš emisije za sutra do kasno u noć
odnedavno sve ide uživo i ništa nije improvizirano
ne mogu zaspati ako ne vidim na stropu svjetla grada

JULIEN

ono što me trenutno razdire nije
toliko osiguravanje gole egzistencije
možda polomljeni ali (kao uostalom i uvijek)
dočekat ćemo se već negdje na noge
ali izjeda me jedno sveopće površinsko plutanje
i bojim se
jer nitko više ne vjeruje da je moguće
da izronimo
to je ono što me ruši
dos_toyevsky radi druge dnevne poslove i osjeti se
kako uvečer previše umoran je
osjeti se posvuda zadah rezignacije
vidjela si slušanost, slušaju nas
ali ih nema nigdje
oni putuju na svoje poslove
i gase se i pale naizmjenice kad
stignu na odredište
a dos_toyevsky današnjice sjedi negdje u metrou
i piše glazbene recenzije u pauzama
i vježba kretanje unutar kategorije
koju predobro poznaje i ne izlazi iz nje
ne znam kakvi će biti klinici, pogledaj ih
s terase radija, ove što tek dolaze
jesu li bolji od nas negdje ispod površine
i od nas u njihovim godinama
nisam siguran čitaju li svoje međuprostore bolje
i kako reagiraju kada zaiskre
pri dodiru s ogradom obilaznice

2006.

treba mi ovo mjesto ponekad
oprosti mi na udaljenosti
i na zatvorenim očima i okrenutim leđima
i na izolirajućim slušalicama
želim da znaš, gemma
duboko sam svjestan
tvoje prisutnosti
i čujem te kako slažeš
playliste iza stakla
i režeš me u eteru
ulomcima vijesti nasumično
iz 2006.

iskoristit ću svoje pravo veta
i stisnuti ovaj prekidač
spustiti rolete, u rupice ugurati salvete
s jesenskim motivima i pozdraviti te
opet iz etera, otisnuti se u zrakopraznom prostoru
od tvog bespomoćnog i bijesnog pogleda
na tonskim kontrolama

i prosuti pluskvamperfekt iznenada na grad
pusti me da skrivam se ponekad
znaš me gdje sam, ja sam gospodin rujan
gospodin listopad

sada je 2015.
i još uvijek ljudi svi su veliki
kao i svih proteklih godina
demistificirani, još uvijek imam osjećaj
kako preblizu su mi ponekad
ja sam udaljeni satelit, emitiram
signale pretjerane zabrinutosti i
vodim tematske emisije o zaboravljenim

godinama u večernjim terminima
na gradskom radiju

uglavnom prateći zadanosti posla
(ali nadam se s povremenim odbljescima genijalnog)
ti za tonskim pultom oglašavaš izmjene
u popisu pjesama na staklu flomasterom
ili guraš mi ispravke ispod vrata
i vraćaš me u stvarnost
s četrdeset pet postotnim uspjehom
svakog poslijepodneva, gemma
ulazimo u studio zajedno

i puštamo pluskvamperfekt iznenada na grad
pusti me da skrivam se ponekad
znaš me gdje sam, ja sam gospodin rujan
gospodin listopad

glavni urednik dao nam je odriješene ruke
i rekao da slušanost nije prioritet
sve dok puštamo njegove omiljene stvari
iz tih zaboravljenih godina svaki večernji set

a večeras je na redu 2006.
još jedna godina koje se više nitko ne sjeća
osim našeg šefa, koji traži neko smisljeno objašnjenje očima
u prostoru, dok priznaje kako se još nije oporavio od bljeska
otkad je počeo prepoznavati mirise te godine
u pjesmama sa zadnja dva albuma Beach Housea
već nas četvrt sata preklinje da nastavimo
puštati samo stvari ovog benda, bez obzira na pozive
te da je ovo samo za njega
i racionalnost ga, kao i točna kronologija
u ovom trenutku pretjerano ne zanima

on određuje okvire
mi odrađujemo posao
pomalo suludo
ali ova priča već gotovo cijelo desetljeće funkcionira

a još zanimljivije je da nitko
koga poznaješ neće znati izdvojiti naizust
niti jedan album koji bi obilježio tu godinu
niti moći prišiti miris na podlogu ili zvuk
bilo je prerano za artikulaciju kad smo disali 2006.
sintetiziram svoju tezu o amneziji u eteru
kakva je to kultura koja prisvaja bilo koji fenomen u vremenu
deset godina unaprijed ili unatrag, a da nitko ne primijeti razliku
vrijeme je oblikovalo prostor, gemma
nismo znali kako oblikovati kulturu

u našem mikrosvemiru više
ne poznajemo skoro nikoga
tko bi gledao na vrijeme
kao podlogu nečeg otajstvenoga
ili barem usput pamtio događaje i razdoblja
života po glazbi i
godinama
nešto se dogodilo u međuvremenu
sa svima nama

i sve to pokušavam objasniti sebi i
slušaateljima s pomalo *indie* maštom
svakog rujna i listopada

a samo tebi, gemma, objašnjavam
zašto
treba mi ovo mjesto
pokušavam otpetljati grad

prosuti mirise 2006. po
širom otvorenim prozorima
kroz radio, pojačaj mi slušalice
pusti mi Beach House sad i pusti me
da skrivam se ponekad
(znam da nećeš, ali svejedno)
ti znaš me gdje sam ja sam
gospodin rujan
gospodin listopad

teška rotacija

zašto mi baš sada želiš pričati
o intenzitetu osjećaja u snovima
i automobilskim nesrećama
kad se vozimo prema gradu
i kiša lije kao iz kabla
a na radiju za par sekundi
počinje "Teška rotacija"

i da baš si sada našao trenutak, jonas
za metafizička pitanja o biti i esencijama
pokušavam te pratiti stvarno, ali
ne mogu si pomoći već se razlijeva
iz zvučnika klasična kantautorska struktura
prepoznatljivi glas i mislim da znam
tko je na "Teškoj rotaciji" ovaj tjedan

zašto jednostavno ne pustiš
brisače da sporije rade
pa da vidimo kako se kiša
nakuplja i slijeva ispod zvuka
kao da vidim krajčikom oka
kako mičeš usnama i pokušavaš mi reći
nešto kao da
nemam jasne pojmove o stvarima

i žao mi je jer
htjela bih te moći slušati
sada stvarno fokusirati se i
pratiti tvoje pokrete
kako bih bolje shvatila gdje se nalaziš
ali shvati da je
Sharon Van Etten na "Teškoj rotaciji"
i u tijeku je premijerno preslušavanje
njezinog najnovijeg EP-ja

shvati da
ničije uši još nisu čule
ove zvukove, ovaj *statement*
koji slušamo, još nije procurio
nikome nigdje

a mislim da mi nećeš previše zamjeriti
jer osjećam da smo trenutno jaki i da "mi"
ne curimo nigdje i ne zvučimo anemično
(kao ova pjesma ispod) štoviše sad ću
dok je još crveno na semaforu
prekinuti tvoj tok svijesti i
ispod glasa reći ti
da te volim, jonas
i ostaviti te
da reanimiraš do parkirališta
svoju tezu o nejasnim pojmovima

ok, trebalo nam je očito tih nekoliko
sekundi tišine i zvuka kiše
na vjetrobranskom staklu
gledamo svaki svoju stranu ulice
smijem se neprimjetno
promatraš prolaznike zabezegnuto
dok Van Etten na radiju rekonstruira kako
je bila snimala ono što mi sve više zvuči
kao EP s kojeg ćemo skidati
slojeve tek nadolazećih godina

i razmišljam kako bismo izgledali
fotografirani baš sada ovako u autu
kako se vozimo prema centru
u zumiranom krugu poput bedža
zakačenog na nekom uglu

grada dok, kao iglom
posve probadamo tišinom
slojeve preostale udaljenosti između nas
u koloni automobila među sivim neboderima
u kasnu jesen bilo kada između sada
i 1966. na primjer
i lišće leti pred nama
po kolnicima i šušti

komentiraš
kako Van Ettenica citira bez navođenja
sva klasična opća mjesta
ženskog pisma i kantautorstva
i kako je sve u vezi s ovom glazbom
čista referencijalnost
i kako tehnički i ne možemo govoriti o kantautorstvu
kad se radi o skupnom trudu cijelog benda

mislim si
da, možda bolje da stišamo sve nestvarne
asocijacije koje glazba na nas ostavlja
pa da isperemo sve udivljenje
kao kiša ovaj vjetrobran
možda da isperemo vrijeme i ostanemo
samo s prostorom, predlažeš
mislim si
da, možda referencijalnost na sunce
koje ne vidimo već tjednima
a tebi bi svakako dobro došla
koja zraka ispod vjetrobrana
uostalom
koga briga i otkad je uopće
referencijalnost problem danas
dok slušamo

i mnogo drugih zanimljivih stvari
bih ti mogla iskupati o tebi
meni
svijetu
ovdje i danas
samo na predlošku ovog radijskog
broadcasta
sada
dok govorimo
ali znam
znam
da si na teškoj rotaciji
(bez navodnika)
i ti
ovih dana
zato pružam ruku kako bih
stižala radio i
pomaknula frekvenciju sasvim s mene

zaustavljaš me
i kažeš kako
ti se sviđa ova njihova stvar
i da bi ti se sviđalo
da ponovno posjetimo ovaj EP
i sve što se bude događalo u međuvremenu
jednom kad budemo stari
da ga posjećujemo i ostanemo jedini
koji će ga otimati zaboravu
često
nakon što ostarimo
zajedno
i prođemo tjelesne dekonstrukcije
osipanje osobnosti
i sve što nas još može dočekati

putem
iza ugla
a ostanemo "mi"
s ovim EP-jem Sharon Van Etten
negdje u pozadini
kažeš
a ostanemo "mi"

hiperrealizam

ovaj album mogao bi biti generacijsko remek-djelo
ova recenzija mogla bi otključati novi žanr
i postići sličan trenutni status
u svom skučenom minimalističkom formatu
ali nemojmo se zavaravati
mi pišemo štivo za vožnju
u metrou ili posebna izdanja za plažu
metemo smrvljeno lišće na dnevnoj bazi
ili borove iglice jednom godišnje
ispiremo pod pritiskom loše grafite s ulice
ostavljamo samo studije za koje mislimo da su vrijedne
i uvjerljivo strše napola u stvarnosti
drugom polovicom izvan nje nešto važno o njoj govore
sve manje toga ostaje na zidovima
Kazališta lutaka
ne sjećam se kad sam posljednji put stavila ocjenu
ili prišivala zvjezdice i tipizirane etikete
ispod tekstova
"najbolje od nove glazbe"

8,6

**** 1/2

u Kazalištu se pretvaramo da mi vučemo konce
kulture i objavljujemo samo tekstove
povodom *arta* koji je čista desetka ili negdje vrlo blizu nje
ili samo navodimo albume u rubrici "Vrtjeli smo bez riječi"
ako nitko do kraja tjedna ne stavi na stol
tekst podjednake kvalitete

ovaj album mogao bi biti generacijsko remek-djelo
ali pitam se u kojoj mjeri je to uopće kompliment
generacije koja nas čitaju nisu sposobne
primijeniti na sebe ove pojmove i prepoznati se
nemojmo se zavaravati
naš posao svodi se

na zadovoljavanje određenih estetskih interesa
i komoditeta, baš kao i *art* o kojem pišemo
moje riječi melodija su u pozadini
života koju možeš uvijek stišati ili ne primijetiti
pokušavam ti samo skrenuti pažnju na linije koje vrijedi
među smetnjama na aveniji možda pojačati
i ukrcati se

ovaj album mogao bi biti generacijsko remek-djelo
sigurno to nije niti izbliza *to*
ali pokušaj je sasvim nov
rana je uvijek ista, uvijek na istom mjestu
ista tupa i uvijek ista besmislena bol
ali šavovi su u originalnoj boji
i razgrađuju se sami bez potrebe vađenja
ovaj album zateže nas na svim pravim
i krivim mjestima, podsjeća nas na naša ograničenja
i odlično ukoričuje mnoge od naših borbi u zvuk
pokušavam poraditi na njegovoj perspektivi
danas ljudi više ne vjeruju u svoje dojmove
recenzija postaje štaka i snažan alat širenja
informacije, ja ulazim u proces kao krajnji prodavatelj svog rada
dok posređujem i svojim riječima
pozivam te da uđeš
zajedno sa mnom ili pak nekim svojim putem
na mjesto koje je tuđe
i istodobno tvoje i moje
imam na raspolaganju pola kartice teksta
da opravdam svoje postojanje
ponekom prijemnicom koja te navodi na razmišljanje
i ukradem ti pažnju

ovaj album mogao bi biti generacijsko remek-djelo
zato ga provlačimo kroz detektor našeg recenzenta dos_toyevskog

primjećujete da je on u svom mračnom razdoblju posljednjih mjeseci
recimo da se radi o svlačenju stare kože i dopiranja do čistog svjetla
u ranoj fazi

dos_toyevsky je odlučio odrasti i nije jednostavno gledati
kako je stvarnost već odavno porušila mjesta koja je smatrao općima
vjerojatno ćete ga neko vrijeme nalaziti
u čudnim tekstualnim prostorima
no u redakciji smo uvjereni da će, vremenom
zbog toga postati samo još bolji
a vi ćete uz pravu informaciju
sada zasigurno dobiti cjelovitiju sliku u nastajanju
dos_toyevsky je ubacio u formulu mogućnost
da pop-kultura niti izbliza ne spašava ono što mi jesmo
i sada pokušava iznaći njezinu stvarnu ulogu
u kontejneru modernog života
poznavanje mnogih umjetnika na osobnoj razini
sasvim sigurno pritom ne pomaže, prema vlastitom priznanju
čekali smo dugo vremena da ga nađemo u ovoj vrsti
tekstualne sekluzije utjecaja
sada preostaje samo da ga pratimo
kao i uvijek, na dvije kartice
generacijsko remek-djelo ne mora nužno
biti pozitivna pojava
ali ozbiljno uranjanje u njega može biti zanimljiva postaja
na putu od cjelovitije slike u nastajanju
i natrag

ugodnu zimu u predvorju Kazalištu lutaka
s vrećicom za čaj u ruci i zamagljenih naočala
želi vam glavna urednica ovog broja
po rotacijskom redakcijskom ključu

ne_mirovsky

gradim

zašto *art* ostavlja uvijek nešto
kao gorko-slatki premaz na mašti
više gorko nego svježā karamela
manje kašasto nego prazan poklon
s mašnom
htio bih razrezati vrpce štitnika
od privida
preusmjeriti reflektor s trpećih umjetnika
art je izričaj i ujedno splet upitnika
razasut po aveniji prostor koji peče
kao uvijek topao žig
s nutarnje strane zapešća
zatečeni smo
svakog jutra bez riječi i odgovora
kako mogu graditi ako
nemam ovaj odgovor bolje da ostanem
nepomičan u mjestu i smrzavam se
na aveniji
bolje da jednostavno šutim
ako nikad nismo bili slobodniji nego sada
a opet manje vrijede sve vrpce zapisa "soničnih dihotomija"
i svi prošli i budući brojevi Kazališta lutaka
svi albumi Nestalnih frekvencija
sva napuštena industrijska ostavština u centru grada
sve slike iz propulzivne faze škole *action-paintinga*
i svaka obljetnička izložba Marka Rothka
manje vrijede od bilo kojeg trenutka iskrenosti i
priznanja da nemam sada ovaj odgovor
bolje da pokažem prazne ruke nego da
gradim prostor koji je neodrživ
i koji neće komunicirati ništa vrijedno
nikome niz vrijeme
bolje da se posvetim skidanju štitnika
s rubova avenije da ju vidimo jednom

kakva uistinu jest
bolje da šutim
jan iz Nestalnih frekvencija
snimio je s bendom zadnji album i sada
odlazi u posvećeni život, ne ulazim u detalje
želim kleknuti ispred ove dvije činjenice
jan shvaća da je ovaj međuprostor nas i Boga
nešto najvažnije na svijetu
a ja onaj odgovor jednostavno nemam
zato bolje da šutim i kleknem u sebi
dobro će mi doći sad
da malo smrzavam se
sniježi i nema
nikoga na cesti

biti ovdje sada

JONAS

vrijeme ponekad mijenja način svog samoshvaćanja
a ponekad nas samo preoblikuje neprimjetno iznutra
i tako vidljivo izvana
trebam sigurnu stvarnost u sebi da je bolje
biti ovdje sada
od bilo kojeg drugog kuta gledanja
reci mi da nije moja krivnja
pritisni: šalji

vrijeme ponekad kristalizira i izgubi se iz vida
ostavlja nas sa zvukovima, prostorom i doticajima
nitko mi ne može priopćiti da je sigurnije
biti ovdje sada
nego bilo gdje drugdje
bilo kada
reci mi da sam u krivu
reci mi da nije moja krivnja
pritisni: šalji

vrijeme mi se ruga rastegnulo se kao žvaka
između fasada i fuga, očvrtnulo u žicu trapeza
nad avenijom hodam i gledam te izvana
edith, dolje kroz plahte koje vijore
kao zastave grada na blagdan
hodam ovdje sada
provirujem kroz povez i ne padam
reci mi da nije moja krivnja
pritisni: šalji

vrijeme je priča koja obećava previše, edith
mogao bih ti nizati sms-ove do sutra
trebamo neki jednostavni narativ da

se vratimo u biti ovdje sada
bio sam jutros na razgovoru za novi/stari
posao iz vremena studija u dućanu ploča
razmišljaju ozbiljno da me uzmu na godinu dana
prošlo je cijelo desetljeće
i zamisli, iako se posve mijenja paradigma
manje su napukli kao grana od sustava visokog školstva
ili uostalom čitavog grada. ne mogu više čekati
reci mi da nije moja krivnja
pritisni: šalji

vrijeme je ispušteni svežanj balona bežičnih misli
koji sam svezao za gležanj i upravo
lebdim k prozoru tvog ureda
treba mi tvoja pomoć ne mogu sam
biti ovdje sada
u 17:00 imam razgovor za mjesto urednika
streaming glazbenog servisa
poslije idem do gemme i juliena na stručno usavršavanje
zapravo na nadoknađivanje
posljednjeg desetljeća propuštenih zvukova
i podloga. javili su mi da sutra
u 9:00 počinjem raditi u dućanu ploča
predajem ti klince u 16:30
reci mi da ćeš doći do tada
reci mi da postoji ovdje i sada
u kojem me voliš
reci mi da nije moja krivnja
pritisni: šalji

EDITH

propušteno vrijeme uvlači se u prašnjave zastore
i podmeće kosture u tvoje i moje međuprostore

prodire kao vlaga na moje najbolje predodžbe
treba mi netko tko će vrijeme provući kroz
iskupljenje
u nadubljaj tajnosti mene
(ovo kažem samo tebi)
postoji radikalna otvorenost za neko otajstveno
biti ovdje sada
i istodobno vječno
nije tvoja krivnja
pritisni: šalji

zašto vrijeme promatraš kao negativ
koji tek treba razviti u tamnoj komori daleko od svih
vrijeme je svežanj balona koji uvijek
unaprijed pristala bih nositi
avenijom. označi ga kvačicom na svojoj listi poklona
za mene
kad shvatiš kako mi smo jednostavno
biti ovdje sada
ili jednostavno nismo
u krivu si
nije tvoja krivnja
pritisni: šalji

slikat ću te s prozora u crno-bijeloj tehnici
i naljepiti na prvoj izložbi na koju naletim
uz fotografije irskih doseljenika na onoj gredi u americi
i natpis: ovo su ruke koje su gradile aveniju
(u društvenoj teoriji, kad već ne na radnoj skeli)
sjeti se da se uhvatiš za plahu na putu prema
dolje prema
biti ovdje sada
imaš višak slobodnog vremena
opraštam ti

nije tvoja krivnja
pritisni: šalji

kažeš da nema zapleta ova priča i da bi nam trebalo biti žao
kažem: dramatika je u nama, samo koža ti je navikla na šavove
ionako kažeš da je *delorean* odavno postao opće mjesto
kažem: uskočimo u njega i prihvati taj posao ako ti ga ponude
možda smo ipak prekvalificirani za zadnjih deset godina
glazbe i povijesti svijeta uopće
odlazim na hodnik pričati sa sobom da me ne primijete
nije tvoja krivnja
pritisni: šalji

koliko teško može biti utjeloviti se u ovdje i
sada
i uopće biti
ako ti *inbox* bude poplavljen vodom
to sam samo ja, hodam po njoj i utapam se
povremeno. još dva sata do kraja radnog vremena
teško mi je odrediti koji bi bio najokrutniji
mjesec. travanj zapravo i ne zvuči toliko loše
u usporedbi
krivnja je isključivo tvoja
ali prosinac me razoružava. preostalo suho lišće
oblikuje suptilni tunel oko mojih koraka
to ovdje sada koje spominješ
postoji
poljubi klince za mene
(nije tvoja krivnja)
pritisni: šalji